

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v B. v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu: **S. D. C., s. r. o., S.S., IČO: X.**, zastúpeného: *Advokátskou kanceláriou K., K. a partneri, s. r. o., so sídlom v B.B.*, proti žalovanému: **Colný úrad Nitra, Rázusova 2A, Nitra**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 41692/2008-6138 zo dňa 02. júna 2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 02. októbra 2008, č. k. 26S/6/2008-41, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 02. októbra 2008, č. k. 26S/6/2008-41 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 41692/2008-6138 zo dňa 02. júna 2008 **z r u š u j e a v r a c i a** vec žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 557,43 Eura, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie K., K. a partneri, s.r.o, so sídlom v B. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 41692/2008-6138 zo dňa 02. júna 2008, ktorým žalovaný Colný úrad Nitra v zmysle § 23 ods. 8 písm. b/ zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebnej dani z liehu“) odňal dňom doručenia rozhodnutia povolenie na prevádzkovanie daňového skladu L.L., S.S., vydané daňovému subjektu S. D. C., s. r. o., S., registračné číslo prevádzkovateľa daňového skladu SK61590500001, s prideleným evidenčným číslom 615930500002 a registračným číslom SK61590500002 z dôvodu, že daňový subjekt prestal spĺňať podmienku uvedenú v § 23 ods. 4 písm. c/ zákona o spotrebnej dani z liehu. Súčasne uložil daňovému subjektu podľa § 23 ods. 10 písm. a/ zákona o spotrebnej dani z liehu vykonať za účasti colného úradu inventarizáciu zásob liehu ku dňu zániku povolenia na prevádzkovanie daňového skladu a tiež mu uložil povinnosť podať daňové priznanie za daňový sklad L.L. v súlade s výsledkom inventarizácie do 3 dní odo dňa vykonania inventarizácie a v rovnakej lehote zaplatiť daň.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe dospel záveru, že napadnuté rozhodnutie ako aj postup žalovaného sú v súlade so zákonom. Krajský súd poukázal na to, že medzi účastníkmi bolo nesporné a bola preukázaná skutočnosť o existencii daňového nedoplatku žalobcu na dani z pridanej hodnoty vo výške prevyšujúcej 10 miliónov Sk. Žalobcom prezentovaná údajná nejasnosť, či daňový nedoplatok je možné považovať za pohľadávku na dani po lehote splatnosti, nejasnosťou v žiadnom prípade nie je. Odpoveď sa totiž skrýva v ustanovení § 1a písm. f/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) obsahujúceho zákonnú definíciu základných pojmov. Podľa tohto ustanovenia sa daňovým nedoplatkom rozumie dlžná suma dane po lehote splatnosti. V konaní pred žalovaným správnym orgánom bolo spoľahlivo zistené, že ohľadne daňového nedoplatku žalobcu nebolo Daňovým úradom Štúrovo ako správcom dane vydané žiadne rozhodnutie podľa § 59 zákona č. 511/1992 Zb., ktorým by bol povolený odklad platenia dane

alebo povolené platenie v splátkach. Poukaz žalobcu na zápisnicu spísanú Daňovým úradom Štúrovo dňa 09.04.2008 je zbytočný, pretože táto žiadne rozhodnutie podľa § 59 zákona č. 511/1992 Zb. neobsahuje, pričom iný právne relevantný spôsob odkladu splatnosti dane ako rozhodnutie podľa § 59 cit. zákona náš právny poriadok nepozná. Krajský súd skonštatoval, že bolo bez akejkoľvek pochybnosti a bez potreby iniciovať konanie o predbežnej otázke jasné, že žalobca prestal spĺňať podmienku na povolenie prevádzkovania daňového skladu podľa § 23 ods. 4 písm. c/ zákona o spotrebnej dani z liehu. Prerušenie konania zo strany žalovaného bolo neúčelné a spôsobilo zbytočné predĺženie konania o odňatí povolenia na prevádzkovanie daňového skladu. Podľa názoru krajského súdu nesplnenie čo i len jednej z podmienok uvedených v § 23 ods. 4 písm. a/ až f/ zákona o spotrebnej dani z liehu vytvára stav, za ktorého by povolenie nemohlo byť vydané a preto ak už bolo udelené, je potrebné ho odňať. Ďalej krajský súd považoval za nedôvodné i námietky žalobcu proti krátkosti 3-dňovej lehoty na podanie daňového priznania na zaplatenie dane od vykonania inventarizácie. Dĺžku lehoty totiž v takomto prípade určuje žalovaný podľa § 23 ods. 10 písm. a/ zákona o spotrebnej dani z liehu.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a neúspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. 41692/2008-6138 zo dňa 02. júna 2008 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zotrval na svojich námietkach uvedených v žalobe. Poukázal na to, že žalobca v konaní pred krajským súdom sám priznal existenciu daňového nedoplatku. Keďže išlo o daňový nedoplatok starší ako 12 mesiacov (podmienka pre postup podľa § 59 zákona č. 511/1992 Zb.), bol dohodnutý, okrem iného aj podľa zápisnice č. 632/320/5582/08/Bac, záväzný splátkový kalendár, pričom Daňový úrad Štúrovo má aj v súčasnosti na tento daňový nedoplatok zahrnutý do splátkového kalendára zriadené záložné právo rozhodnutím č. 632/320/5578/08/Bac zo dňa 16.04.2008 podľa § 71 ods. 1 zákona o správe daní Ďalej žalobca poukazoval na skutočnosť, že daňový nedoplatok bol v čase konania o odňatí povolenia riadne plnený podľa dohodnutého splátkového kalendára a zabezpečený spôsobom, ktorý predpokladá § 59 zákona o správe daní v spojení s § 71 ods. 1

zákona o správe daní. Ďalej uviedol, že úprava § 59 zákona o správe daní v žiadnom svojom ustanovení nedefinuje, že v prípade postupu podľa týchto ustanovení sa mení status daňového nedoplatku a tento prestáva byť povolením odkladu platenia alebo povolením platenia v splátkach daňovým nedoplatkom. Daňový nedoplatok hradený spôsobom podľa § 59 zákona o správe daní a spôsobom dohodnutým medzi Daňovým úradom Štúrovo a žalobcom ostáva totožným. Žalobca sa nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, ktorý konštatuje, že aj napriek skutkovým okolnostiam prípadu je daňový nedoplatok podľa § 1a písm. f/ zákona o správe daní pohľadávkou po lehote splatnosti, okrem prípadu vydania rozhodnutia podľa § 59 zákona o správe daní. Žalobca zastáva názor, že daňový nedoplatok hradený spôsobom podľa § 59 zákona o správe daní a spôsobom dohodnutým medzi Daňovým úradom Štúrovo a žalobcom, by sa stal pohľadávkou po lehote splatnosti iba v prípade nedodržania splátkového kalendára, či už podľa rozhodnutia alebo podľa dohody. Ďalej žalobca naďalej zotrval na svojich tvrdeniach ohľadom procesných chýb a nedostatkov v konaní pred žalovaným, na ktoré poukázal v žalobe. Žalobca tvrdil, že tieto procesné nedostatky sú takého zásadného významu, že nemožno ich existenciu ignorovať, práve naopak, ich následkom bolo hrubé porušenie postavenia žalobcu ako účastníka daňového konania, čím došlo nielen k ohrozeniu účelu konania na spoľahlivosti zisteného stavu, ale a to predovšetkým porušením práv daňového subjektu, ktoré mu zákon priznáva. Ďalej namietal, že krajský súd v rozsudku neuviedol, ako sa vysporiadal s procesnými nedostatkami žalovaného. Jedná sa najmä o porušenie procesných práv a povinností žalobcu ako daňového subjektu v konaní pred žalovaným splniť si svoju dôkaznú povinnosť, navrhnúť dôkazy, keďže dôkazné bremeno v daňovom konaní je na daňovom subjekte. Prerúšením konania a najmä oznámením o pokračovaní v konaní spolu s vydaným rozhodnutím o odňatí povolenia na prevádzkovanie daňového skladu bolo žalobcovi upreté zákonné právo a zároveň povinnosť uniesť dôkazné bremeno. Ďalej namietal, že nesúhlasí ani s právnym názorom krajského súdu ohľadom námietky 3-dňovej lehoty stanovenej žalovaným na podanie daňového priznania a na zaplatenie dane. Krajský súd v odôvodnení odkazuje na 3-dňovú lehotu podľa § 14 ods. 3 zákona o spotrebnej dani z liehu. Žalobca uvádza, že podľa tohto ustanovenia je daňový dlžník neuvedený v odseku 2 povinný podať colnému úradu daňové priznanie najneskôr do troch pracovných dní nasledujúcich po dni vzniku daňovej povinnosti a v rovnakej lehote zaplatiť daň, ak zákon neustanovuje inak. V tomto prípade ide o riadne daňové priznanie daňového dlžníka, ktorý nie je prevádzkovateľom daňového skladu, prevádzkovateľom tranzitného daňového skladu, prevádzkovateľom daňového skladu pre zahraničných zástupcov alebo ak nie je oprávneným príjemcom,

ktorý v rámci podnikania opakovane prijíma lieh v pozastavení dane z iného členského štátu. V prípade žalobcu sa výslovne jedná o prevádzkovateľa daňového skladu, čo neumožňuje uplatnenie ustanovenia § 14 zákona o spotrebnej dani z liehu tak, ako to uvádza krajský súd. Žalobca namietal, že tým, že žalovaný vo výroku rozhodnutia určil žalobcovi povinnosť podať daňové priznanie v súvislosti s výsledkom inventarizácie do 3 dní odo dňa vykonania inventarizácie a v rovnakej lehote zaplatiť daň, došlo k procesnému pochybeniu, keďže podľa § 23 ods. 10 písm. a/ zákona o spotrebnej dani z liehu nie je lehota ustanovená zákonom, ale ju má určiť žalovaný, pričom kratšiu lehotu ako osem dní možno určiť len výnimočne pre jednoduché alebo osobitne naliehavé úkony. Žalovaný pritom vo výroku rozhodnutia o odňatí povolenia na prevádzkovanie daňového skladu neuviedol podľa ktorého zákonného ustanovenia určil lehotu na vykonanie inventarizácie, podanie daňového priznania a na zaplataenie spotrebnej dane. Odôvodnenie s poukazom na § 14 ods. 3 zákona o spotrebnej dani z liehu, ktorý nemožno v danom prípade aplikovať, uviedol žalovaný iba vo vyjadrení k žalobe.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že Colný úrad Nitra ako správca dane u žalobcu v mesiaci apríl 2008 získal od žalobcu informáciu, že Daňový úrad Štúrovo pravdepodobne eviduje voči žalobcovi pohľadávky po lehote splatnosti na dani z pridanej hodnoty. Colný úrad Nitra žiadosťou o preverenie nedoplatkov u Daňového úradu Štúrovo zistil, že Daňový úrad Štúrovo vykazuje voči žalobcovi za obdobie od 25.08.2006 do 18.04.2008 podľa Výkazu nedoplatkov zostaveného ku dňu 18.04.2008 pod č. 632/230/5832/08/Kor pohľadávky po lehote splatnosti v celkovej sume 10.130.758,- Sk. Na základe tejto skutočnosti žalovaný oznámením o začatí konania zo dňa 28.04.2008, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 09.05.2008 začal podľa § 209 ods. 1 druhá veta zákona o správe daní konanie vo veci odňatia povolenia na prevádzkovanie daňového skladu podľa § 23 ods. 8 písm. b/ zákona o spotrebnej dani z liehu. V oznámení o začatí konania žalovaný určil žalobcovi lehotu 8 dní na vyjadrenie. Žalobca sa vyjadril tak, že výkaz daňových nedoplatkov v štádiu schváleného splátkového kalendára nie je pohľadávkou po lehote splatnosti, pričom poukazyval na existenciu splátkového kalendára stanoveného daňovým úradom v zápisnici o ústnom pojednávaní. Vzhľadom na vyjadrenie žalobcu zaslal žalovaný Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky podnet na začatie konania o predbežnej otázke, a to žiadosť o záväzné vyjadrenie, či postup Daňového úradu Štúrovo je možné považovať za odklad platenia dane alebo povolenia

splátok podľa § 59 zákona o správe daní a či má daňový úrad voči daňovému subjektu pohľadávky po lehote splatnosti, resp. v akej výške. Z tohto dôvodu žalovaný rozhodnutím zo dňa 20.05.2008 konanie prerušil. Následne Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko Nitra listom zo dňa 26.05.2008 oznámilo žalovanému, že voči žalobcovi vykazuje k 20.05.2008 daňový nedoplatok vo výške 10.150.240,- Sk a Daňový úrad Štúrovo ako miestne príslušný správca dane daňovému dlžníkovi nevydal rozhodnutie podľa § 59 zákona č. 511/1992 Zb. o odklade platenia, resp. povolenia splátok a tento daňový nedoplatok vymáha v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 511/1992 Zb.. Následne žalovaný oznámil žalobcovi listom zo dňa 30.05.2008 pokračovanie v konaní. Na základe uvedeného mal žalovaný za preukázané, že Daňový úrad Štúrovo vykazuje voči žalobcovi za obdobie od 25.08.2006 do 18.04.2008 podľa výkazu nedoplatkov ku dňu 18.04.2008 pohľadávky po lehote splatnosti v celkovej sume 10.139.758,- Sk v dôsledku čoho žalobca prestal spĺňať podmienku uvedenú v § 23 ods. 4 písm. c/ zákona o spotrebnej dani z liehu. Ďalej uviedol, že žalovaný postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o spotrebnej dani z liehu ako aj s ustanoveniami zákona o správe daní, nakoľko po vykonaní inventarizácie a zistení jej výsledku považoval podanie daňového priznania a zaplatenie dane za jednoduchý úkon a bola dodržaná aj zákonná podmienka na určenie primeranej lehoty ustanovená v § 13 ods. 1 zákona o správe daní s ohľadom na znenie § 14 od. 3 zákona o spotrebnej dani z liehu. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že dňa 12.06.2008 rozhodol o predĺžení lehoty na podanie daňového priznania a zaplatenie dane na základe žiadosti žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je možné vyhovieť.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia Colného úradu Nitra č. 41692/2008-6138 zo dňa 02. júna 2008, ktorým žalovaný Colný úrad Nitra v zmysle ustanovenia § 23 ods. 8 písm. b/ zákona o spotrebnej dani z liehu odňal dňom doručenia rozhodnutia povolenie na prevádzkovanie daňového skladu L.L., S.S., vydané daňovému

subjektu S. D. C., s. r. o., S., z dôvodu, že daňový subjekt prestal spĺňať podmienku uvedenú v § 23 ods. 4 písm. c/ zákona o spotrebnej dani z liehu. Súčasne napadnutým rozhodnutím uložil daňovému subjektu podľa § 23 ods. 10 písm. a/ zákona o spotrebnej dani z liehu vykonať za účasti colného úradu inventarizáciu zásob liehu ku dňu zániku povolenia na prevádzkovanie daňového skladu a tiež mu uložil povinnosť podať daňové priznanie za daňový sklad L.L. v súlade s výsledkom inventarizácie do 3 dní odo dňa vykonania inventarizácie a v rovnakej lehote zaplatiť daň.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

Zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní je procesným predpisom, ktorý upravuje správu daní a poplatkov. Je súčasťou zmien právnych predpisov v rámci zavedenia daňovej reformy k 01. januáru 1993. Táto procesná norma upravuje postupy (procesy), pomocou ktorých správcovia daní realizujú úlohy a ciele určené hmotnoprávnymi normami (najmä daňovými zákonmi). Upravuje teda pravidlá postupu daňových správcov pri príprave, výkone, resp. uskutočňovaní aktov daňového konania. V tomto zmysle je zárukou zákonného postupu pri plnení úloh správcu dane, ako aj zárukou zákonnej ochrany práv a právom chránených záujmov daňových subjektov.

Medzi relevantné princípy upravené zákonom o správe daní patrí napr. zásada zákonnosti, ktorá predovšetkým ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona o správe daní) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona o správe daní), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Zo zákona o správe daní vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods. 1, ods. 8 zákona o správe daní).

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2 zákona o správe daní). Objasnenie všetkých otázok, okolností, či vyvrátenie pochybností nemožno totiž podsunúť iba pod dôkaznú povinnosť daňového subjektu (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní). Na tento účel má správca dane využiť prostriedky (len exemplikatívne uvedené v ustanovení § 29 ods. 4 zákona o správe daní), ktorými možno objasniť okolnosti rozhodujúce (nielen cieľovo pre správne určenie daňovej povinnosti) pre posúdenie veci. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Voľba druhu dôkazného prostriedku závisí od otázky, ktorú treba objasniť.

Podľa § 30 ods. 3 druhá veta zákona o správe daní v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

Podľa § 23 ods. 4 zákona o spotrebnej dani z liehu žiadateľ o povolenie na prevádzkovanie daňového skladu musí spĺňať tieto podmienky:

- a/ vedie účtovníctvo podľa osobitného predpisu,
- b/ zložil zábezpeku na daň podľa § 24,
- c/ colný úrad ani daňový úrad nemá voči žiadateľovi pohľadávky po lehote splatnosti,

d/ colný úrad ani daňový úrad nemá ku dňu podania žiadosti pohľadávky na dani po lehote splatnosti voči osobe, ktoré je personálne prepojená alebo majetkovo prepojená so žiadateľom, alebo voči osobe, ktorá bola personálne prepojená alebo majetkovo prepojená so žiadateľom v priebehu desiatich rokov pred podaním žiadosti a nemal ani v priebehu desiatich rokov pred dňom podania žiadosti voči osobe, ktorá zanikla a ktorá by sa považovala za osobu personálne prepojenú alebo majetkovo prepojenú so žiadateľom, pohľadávky na dani, ktoré do zániku tejto osoby neboli uspokojené, to sa vzťahuje aj na pohľadávky na dani, ktoré boli postúpené na tretiu osobu podľa osobitných predpisov,

e/ nemá nedoplatky na povinných odvodoch poistného podľa osobitných predpisov,

f/ nebol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, to sa vzťahuje aj na zodpovedného zástupcu a fyzické osoby, ktoré sú členmi riadiacich alebo kontrolných orgánov žiadateľa.

Podľa § 23 ods. 8 zákona o spotrebnej dani z liehu colný úrad povolenie na prevádzkovanie daňového skladu odníme ak:

- a/ prevádzkovateľ daňového skladu vstúpi do likvidácie,
- b/ prevádzkovateľ daňového skladu prestal spĺňať podmienky uvedené v odseku 4 písm. a/ až f/,
- c/ v daňovom sklade došlo k preukázateľnému zásahu do usporiadania výrobných zariadení, skladovacích zariadení, kontrolných liehových meradiel a ich zabezpečenia,
- d/ prevádzkovateľ daňového skladu skladuje alebo prechováva lieh, ktorého pôvod nevie preukázať,
- e/ prevádzkovateľ daňového skladu porušuje pri uvedení spotrebiteľského balenia liehu do daňového voľného o behu ustanovenia § 10,
- f/ prevádzkovateľ daňového skladu porušuje povinnosti podľa tohto zákona uvedené v písmenách c/ až e/, porušuje platné právne predpisy z oblasti výroby a uvádzania liehu na trh a uloženie pokuty a ani výzvy colného úradu neviedli k náprave,
- g/ prevádzkovateľ daňového skladu požiadala o odňatie povolenia na prevádzkovanie daňového skladu,
- h/ prevádzkovateľovi daňového skladu zaniklo alebo bolo odňaté povolenie na výrobu a skladovanie liehu v liehovarníckom závode podľa osobitného predpisu.

Podľa čl. 7 ods. 2 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na odporúčanie Komisie ES zo dňa 29.11.2000, ktorým stanovujú zásady pre udeľovanie povolenia skladovania podľa smernice rady 92/12/EHS vzhľadom na výrobky podliehajúce spotrebnej dani oznámené pod č. K(2000) 3355. Podľa čl. 7 bod 1 povolenie by malo byť spravidla zrušené alebo odňaté len z vážnych dôvodov potom, čo príslušné orgány členského štátu dôkladne preskúmali situáciu skladovateľa.

Vychádzajúc z obsahu administratívneho i súdneho spisu ako aj citovaných zákonných ustanovení odvolací súd sa nie celkom stotožnil s právnym názorom žalovaného ani krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nebol skutkový stav zo strany žalovaného zistený bez akýchkoľvek pochybností pre konečné rozhodnutie v danej veci. Treba prisvedčiť námietkam žalobcu, že žalovaný sa dopustil procesného pochybenia, keď oznámenie o pokračovaní v konaní o odňatí povolenia na prevádzkovanie daňového skladu zaslal faxom dňa 30.05.2008 do kancelárie právneho zástupcu a následne už dňa 02.06.2008 toto oznámenie doručil spolu s rozhodnutím o odňatí povolenia na prevádzkovanie daňového skladu do vlastných rúk právneho zástupcu. Žalobca tak vydal rozhodnutie vo veci bez preverenia akýchkoľvek iných ďalších skutočností, najmä bez toho, aby umožnil žalobcovi vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, najmä k listu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracovisko Nitra zo dňa 20.05.2008, ktoré je v rozpore s tvrdením žalobcu, že na nedoplatok má schválený splátkový kalendár, ktorý plní, ako aj v rozpore s obsahom spisového materiálu. V administratívnom spise sa totiž nachádza zápisnica o ústnom pojednávaní o úhrade daňového nedoplatku zo dňa 16.04.2008, obsahom ktorej je dohoda o splátkovom kalendári, na základe ktorej bolo medzi žalobcom a Daňovým úradom Štúrovo dohodnuté, že žalobca nedoplatok na dani uhradí v splátkach v stanovených termínoch, s ktorými termínmi súhlasili obidve strany. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možno takúto dohodu považovať za povolenie platenia dane v splátkach zo strany správcu dane v zmysle § 59 zákona o správe daní, pričom na zabezpečenie daňového nedoplatku je zriadené záložné právo v zmysle § 71 ods. 1 zákona o správe daní, a to rozhodnutím č. 632/320/5578/08/Bc zo dňa 16. apríla 2008. Skutočnosť, že povolenie platenia dane v splátkach nevydal správca dane vo forme rozhodnutia, nemôže byť na ujmu

žalobcu. V danom prípade je rozhodujúcou skutočnosťou, že správca dane žalobcovi platenie dane v splátkach povolil.

Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa dôsledne nezaoberal dohodou o úhrade daňového nedoplatku v splátkach, keď dohodu o úhrade daňového nedoplatku žalovaný spochybnil len hodnotiacim úsudkom, a to v neprospech žalobcu, pričom najvyšší súd na rozdiel od žalovaného nemá za to, že žalobcovi bol poskytnutý dostatočný priestor okrem vyjadrení aj na preukázanie platenia nedoplatkov v termínoch podľa splátkového kalendára.

Podľa názoru najvyššieho súdu možno súhlasiť s názorom žalobcu, že pokiaľ správca dane súhlasil s platením dane v splátkach, má sa za to, že určil nový termín splatnosti pohľadávky a pokiaľ žalobca riadne dodržiava splátkový kalendár je zrejmé, že žalobca nemá pohľadávky voči správcovi dane po lehote splatnosti.

Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje aj na to, že žalovaný pri určení lehôt na podanie daňového priznania po vykonaní inventarizácie a na zaplatenie dane nepostupoval v súlade s ustanovením § 12 ods. 1 zákona o správe daní, podľa ktorého lehotu kratšiu ako osem dní možno určiť len celkom výnimočne pre jednoduché alebo osobitne naliehavé úkony, pričom podľa názoru najvyššieho súdu v danom prípade o takýto prípad nejde.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel najvyšší súd k názoru, že neboli dodržané všetky zásady daňového konania a skutkový stav veci nebol správnym orgánom zistený natoľko, aby bolo možné vydať zákonné a objektívne rozhodnutie, pričom žalovaný sa v konaní dopustil aj procesných pochybení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Správny orgán v ďalšom konaní súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) doplní dokazovanie v zhora naznačenom smere, nakoľko len tak môže byť náležite zistený skutkový stav veci a dodržané základné princípy a zásady daňového konania včítane princíпов ústavných, ako princíp právneho štátu, právo na spravodlivý proces ako aj zásada rovnosti, ktorých sa žalobca v súdnom konaní dovoľáva.

O náhrade trov celého súdneho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá s poukazom na § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP, v zmysle ich vyčíslenia právnym zástupcom v sume 557,43 Eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za zaplatený súdny poplatok 2 x 2.000,- Sk, t. j. 2 x 66,39 Eura, z náhrady trov právneho zastúpenia za päť úkonov právnej služby vykonaných v roku 2008 vo výške 1/13 výpočtového základu za tento rok po 1.465,- Sk t. j. po 48,63 Eura (prevzatie a príprava, podanie žaloby na súd, účasť na pojednávaní súdu prvého stupňa dňa 25.09.2008 a dňa 02.10.2008, podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa) podľa § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31.12.2008, plus 5 krát paušál po 6,30 Eura v zmysle § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie K., K. a partneri, s. r. o, so sídlom v B. do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V B. 17. marca 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková